

Sygn. akt. IV Ka 818/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka - sprawozdawca

SO Adam Sygit

Protokolant st. sekr. sądowy Agnieszka Scheffs

przy udziale Janusza Bogacza Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 roku

sprawy **D. B., Ł. C.i S. S.**

oskarżonych z art. 223 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw.z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 11 czerwca 2013 roku sygn. akt III K 674/11

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych Ł. C.i S. S.w pkt. 3. obniża do roku;
2. kary łączne pozbawienia wolności orzeczone w odniesieniu do oskarżonego Ł. C.w pkt. 5., do oskarżonego S. S.w pkt. 6. obniża do roku i 4 (czterech) miesięcy;
3. na podstawie art. 69 § 1 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec Ł. C.i S. S.oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec D. B.warunkowo zawiesza na okresy próby 2 (dwóch) lat;
4. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 7. i 8.;
5. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;
6. wymierza oskarżonym Ł. C.i S. S.opłaty w kwocie po 300 (trzysta) złotych za obie instancje, D. B.180 (sto osiemdziesiąt) złotych za II instancję i obciąża oskarżonych wydatkami postępowania odwoławczego w częściach równych.

Sygn. akt IV Ka 818/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11 czerwca 2013 roku sygn. akt III K 674/11 **L. C.** został uznany za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2011 roku w B.przy ulicy (...)podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Policji obowiązków służbowych znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Policji sierż. K. J.oraz st. Sierż. M. B.i st. Sierż. T. M.w ten sposób, że wyzywał ich używając słów powszechnie uznanych za obelżywe i wulgarne tj. przestępstwa z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tymże wyrokiem **S. S.** został uznany za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2011 roku w B.przy ulicy (...)podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Policji obowiązków służbowych znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Policji sierż. K. J.oraz st. sierż. M. B.i st. sierż. T. M.w ten sposób, że wyzywał ich używając słów powszechnie uznanych za obelżywe i wulgarne tj. przestępstwa z art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonych **L. C.i S. S.** uznano także za winnych tego, że w dniu 2 sierpnia 2011 roku w B.przy ulicy (...)działając wspólnie i w porozumieniu podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Policji obowiązków służbowych dokonali czynnej napaści na umundurowanych funkcjonariuszy Policji st. sierż. M. B.i st. sierż. T. M.w trakcie przeprowadzonej interwencji, w ten sposób, że **L. C.** uderzył nogą w prawą rękę st. sierż. T. M.powodując u pokrzywdzonego ból prawej ręki, a **S. S.** dwukrotnie uderzył nogą w twarz st. sierż. M. B.tj. przestępstwa z art. 223 § 1 kk i za to na podstawie art. 223 § 1 kk wymierzono im kary po 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem oskarżonego **D. B.** uznano za winnego tego, że w dniu 2 sierpnia 2011 roku w B.przy ulicy (...)podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Policji st. sierż. M. B.obowiązków służbowych polegających na zatrzymywaniu **S. S.**, uderzył pięścią ww. policjanta w twarz w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymywaniu **S. S.** tj. przestępstwa z art. 224 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 i 86 § 1 kk jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec **L. C.i S. S.** połączono i wymierzono tym oskarżonym kary łączne po 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Zasądzono także od oskarżonego **L. C.** na rzecz **T. M.** kwotę 1000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

Z tego samego tytułu od oskarżonego **S. S.** zasądzono kwotę 1000 złotych na rzecz **M. B.**.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego D. B. zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego na jego korzyść. Wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że **D. B.** dokonał uderzenia pięścią st.sierż. M. B.w celu zmuszenia go do zaniechania wykonywania czynności prawnych
- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia , w szczególności 2 § 2, 4, 5 § 1 i 7 kpk w zw. 92 kpk z art. 410 kpk na skutek dokonania oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań i wiedzy doświadczenia życiowego i w konsekwencji:
- uznanie wyjaśnień oskarżonego za tylko częściowo wiarygodne, podczas gdy ocena całokształtu materiału dowodowego wskazuje, iż to właśnie wyjaśnienia oskarżonego **B.** zasługują na walor wiarygodności w całości, gdyż korelują one z zeznaniami świadka **P. S.**, która złożyła zeznania tożsame z wyjaśnieniami oskarżonego wskazujące, iż oskarżony **B.** nie bił pięścią po twarzy świadka **M. B.**, a przeciż oskarżony **B.** został zatrzymany i tymczasowo

aresztowany, więc nie miał możliwości uzgodnienia ze świadkiem P. S.przebiegu zdarzenia (w przeciwieństwie do policjantów),

- uznanie, że oskarżony B.bił pięścią po twarzy świadka M. B., pomimo okoliczności, że to właśnie oskarżony B.prosił gości baru o uspokojenie się i Sąd a quo w żaden sposób nie wyjaśnił po co w ogóle oskarżony zdecydowałby się na bicie interweniującego policjanta w sytuacji, gdy to właśnie oskarżonemu zależało na uspokojeniu gości i w tym celu pozostał w barze, w którym jego partnerka była barmanką, a nie po to by brać udział w awanturze,
- uznanie zeznań świadków będących funkcjonariuszami Policji za wiarygodne w całości , podczas gdy różnią się one pomiędzy sobą w poszczególnych elementach przebiegu zdarzenia, a w szczególności różnią się częściowo od tych przedstawionych przed Prokuraturę Rejonową w Nakle i od wersji zdarzenia przedstawionej przez świadka K. J., która na rozprawie zeznała, że to klienci byli tymi awanturującymi się (k.335 i n. - D. B.nie był klientem baru), a prawidłowa ocena wyżej wymienionych dowodów osobowych powinna prowadzić do ich ostrożnej oceny w zakresie w jakim wskazują one na sprawstwo oskarżonego B., gdyż z wyjaśnień oskarżonego i z zeznań świadków P. S., A. A., A. A.(1)B, S., M. B.wynika, iż to oskarżony B.próbował uspokoić gości lokalu i nie miał on żadnego interesu i celu w tym, by bić funkcjonariusza Policji M. B., który już zdążył obezwładnić oskarżonego S., a zatem brak jest podstaw do tego, by nie uznać wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka P. S.za wiarygodne w zakresie braku sprawstwa oskarżonego B..

Stawiając te zarzuty **obrońca D. B.** wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego S. S.zaskarżył wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonego S. S.w całości tj. punkty 2,3, 6, 8 wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie tego oskarżonego od zarzuczanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Nadto z ostrożności procesowej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku wymierzenie oskarżonemu S. S.kary pozbawienia wolności 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierności kary /surowość/ orzeczonej wobec oskarżonego S. S./art. 438pkt4k.p.k./
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mających wpływ na jego treść, a polegających na przyjęciu, iż :
 - oskarżony S. S.działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym Ł. C.w dniu 2 sierpnia 2011 r. w B.przy ul. (...)podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Policji obowiązków służbowych dokonali czynnej napaści na umundurowanych funkcjonariuszy Policji tj. M. B.i T. M.w trakcie przeprowadzanej interwencji , w ten sposób, że S. S.dwukrotnie uderzył nogą w twarz M. B., a Ł. C.uderzył nogą w rękę T. M.
 - oskarżony S. S. znieważył umundurowanych funkcjonariuszy Policji K. J., M. B. i T. M. - w ten sposób, że wyzywał ich używając słów powszechnie uznanych za obelżywe./art.438pkt3k.p.k./
 - obrazy przepisów postępowania, które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegających na :
 - dowolnej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego S. S., oskarżonego D. B.oraz zeznań świadków P. S., A. A., A. A.(1)B. S., M. P., M. B.(1), i w konsekwencji nie przyjęcia, iż oskarżony S. S.odłączył się od grupy używającej wyzwisk wobec Policjantów i atakującej Policję i uciekł do środka baru (...)/nie znieważał policjantów oraz nie dokonał czynnej napaści na nich. /art.438pkt2k.p.k./

Obrońca Ł. C. zaskarżył wymieniony wyżej wyrok w części dotyczącej oskarżonego Ł. C. w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 i 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 167 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z oględzin lokalu przy ulicy (...) w B. oraz miejsca wokół niego, co pozwoliłoby na odtworzenie przebiegu zdarzenia z dnia 2 sierpnia 2011 roku i skonfrontowanie wersji zdarzenia przedstawianych przez oskarżonych i funkcjonariuszy policji, w zeznaniach których wystąpiła co do tego faktu wyraźna sprzeczność, a również umożliwiłoby podjęcie ustaleń, co do ewentualnej możliwości zakwalifikowania zachowania oskarżonego jako jednego czynu lub zespołu zachowań zmierzających do wykonania z góry powziętego zamiaru.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, że:

a) Ł. C. w chwili zdarzenia objętego aktem oskarżenia działając wspólnie i w porozumieniu ze S. S., dokonał czynnej napaści na umundurowanego st. sierż. T. M., w ten sposób, że uderzył pokrzywdzonego nogą w prawą rękę powodując u niego ból prawej ręki, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 223 § 1 k.k., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że:

- pomiędzy Ł. C., a S. S. nie istniało jakiegokolwiek porozumienie dotyczące planowania wspólnie i w porozumieniu napaści na funkcjonariuszy policji, i takiego zamiaru nie można również dostrzec w zachowaniu oskarżonych w chwili zdarzenia;
- wersje zdarzenia przedstawione przez pokrzywdzonych oraz pozostałych funkcjonariuszy policji są niespójne i na ich podstawie nie można ustalić, w jakim miejscu doszło do zdarzenia;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, że zachowanie oskarżonego Ł. C. nie stanowi jednego czynu lub zespołu zachowań zmierzających do wykonania z góry powziętego zamiaru, a tym samym wyczerpuje dyspozycje dwóch różnych przestępstw, co w konsekwencji stanowi naruszenie przepisu art. 11 § 1 k.k., ewentualnie 12 k.k.

Z ostrożności procesowej niniejszemu wyrokowi zarzucił również:

- rażąco niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego bezwzględnych kar pozbawienia wolności w wymiarze dwóch lat i sześciu miesięcy za przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. oraz sześciu miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Wniesione apelacje były zasadne jedynie w zakresie zarzutów dotyczących niewspółmierności kary orzeczonej wobec wszystkich oskarżonych i w tym zakresie skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy stwierdzić, że sąd w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, nie dopuszczając się jakichkolwiek naruszeń procedury, czy błędu w ustaleniach faktycznych. Nie budzi zastrzeżeń dokonana przez sąd orzekający ocena zebranych w sprawie dowodów, a także wyprowadzony na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wniosek w zakresie winy wszystkich oskarżonych odnośnie popełnienia zarzuconych i przypisanych im przestępstw.

Ocena materiału dowodowego, została przez Sąd I instancji dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4 i 7 k.p.k., jest oceną szeroką i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych.

Czyniąc natomiast zadość stosownym wymogom procesowym przewidzianym dla postępowania odwoławczego treścią przepisów art. art.: 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., należy stwierdzić w odniesieniu do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych, iż jest on nietrafny i niezasadny.

Godzi się przy tym przypomnieć, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Zarzut obraży przepisów postępowania w zakresie oceny dowodów nie może zaś ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (postanowienie SN z dnia 14 lutego 2007 r., II KK 397/06, niepubl.). Sąd orzekający, rozstrzygając o winie lub niewinności oskarżonego, kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swoje przekonanie o winie oskarżonego bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Tego rodzaju uchybień autorzy apelacji nie wykazali w każdym razie nie sposób przyjąć, że poczynione przez sąd ustalenia co do faktu dokonanych przez oskarżonych czynów są nieprawidłowe.

Odmienne ocena zaprezentowana przez autorów apelacji w żaden sposób nie podważa tej oceny jaka została zaprezentowana w uzasadnieniu wyroku, a którą sąd odwoławczy w całości akceptuje i podziela, uznając za własną.

W ocenie sądu odwoławczego analiza dowodów zgromadzonych w przedmiotowej sprawie, żadną miarą nie potwierdza zarzutów, by orzeczenie zapadłe w niniejszej sprawie oparte zostało o błędne ustalenia dokonane w wyniku dowolnej oceny materiału dowodowego z naruszeniem jak się podnosi w apelacji art. 7 kpk.

Apelacje w tym zakresie - co należy stanowczo podkreślić – jawią się jako wybitnie polemiczne wobec prawidłowych i pełnych ustaleń sądu orzekającego oraz obszernej, wyczerpującej, logicznej i w pełni przekonującej argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, **nie dostarczając jakichkolwiek merytorycznych argumentów** pozwalających na podzielenie tych zarzutów, tak błędu w ustaleniach faktycznych jak i obraży przepisów procedury sformułowanych w środkach odwoławczych oraz przywiezionej tam argumentacji na ich poparcie.

Przechodząc zaś do zarzutów rażącej niewspółmierności kary to tytułem uwag natury ogólnej należy zważyć, iż o intensywności kary decyduje określony w art. 53 kk sądowy wymiar kary opierający się na konstytucyjnej zasadzie swobody sędziowskiej. Co więcej, w przepisie tym wskazane są dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Są to współmierność kary do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna). Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest

karą niesprawiedliwą. Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi, bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnice ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r II Aka 116/00 Prok. i Pr. 2002/1/30).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, iż podniesiony w apelacjach zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonym jest oczywiście słuszny, bowiem wymierzone oskarżonym kary tak za poszczególne czyny jak i kary łączne pozbawienia wolności rażą swoją surowością

Jak wynika z uzasadnienia wyroku sąd orzekający przy wymiarze kary wziął pod uwagę rodzaj szczególnie chronionego dobra, które naruszyli oskarżeni, a jakim jest życie i zdrowie policjantów, powagę i właściwe funkcjonowanie policji jako instytucji, a tym samym wysoki stopień winy oskarżonych w odniesieniu do popełnionych przez nich czynów uznając równocześnie, że wymierzenie im kar łagodniejszych zwłaszcza z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie oddziaływałoby prewencyjnie.

W ocenie sądu odwoławczego sąd meriti zbytnią wagę przyłożył do celów prewencyjnych jakie winna odnieść kara wobec oskarżonych, za mało zaś, mimo deklarowanej w uzasadnieniu należytej uwagi, osobom samych sprawców. Nie dokonał oceny ich dotychczasowego życia, ich postawy, nie wziął pod uwagę żadnych okoliczności, które mają znaczenie dla oceny osobowości sprawców pod kątem prognozowania celów wychowawczych jakie winna odnieść wymierzona kara.

Tymczasem jak wynika z akt sprawy oskarżeni nie są sprawcami zdemoralizowanymi, poza oskarżonym D. B. nie byli karani. Niewątpliwie zdarzenie z dnia 2 sierpnia 2012 roku miało w ich życiu charakter incydentalny.

Oskarżeni mają krytyczny stosunek do swojego zachowania, ponieśli już represję karną związaną z tymczasowym aresztowaniem.

Te właśnie okoliczności, które uszły z pola widzenia sądowni meriti przemawiają zaś za przyjęciem, że po stronie wszystkich oskarżonych zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna,

W konsekwencji tego sąd odwoławczy uznał argumentację obrońców oskarżonych co do rażącej surowości kary za słuszną, uznając, że wymierzone oskarżonym Ł. C.i S. S.kary jednostkowe za czyn przypisany im w punkcie 3. w rozmiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak również kary łączne wymierzone tym oskarżonym w rozmiarze 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 5 i 6) są rażąco niewspółmiernie surowe do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu i winy.

Do podobnego wniosku sąd odwoławczy doszedł w odniesieniu do oskarżonego D. B., któremu wymierzono karę roku pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W przekonaniu Sądu Odwoławczego wystarczająca i sprawiedliwą odpłatą za popełnione przez Ł. C.i S. S.przestępstwo z art. 223 § 1 kk przypisane im w punkcie 3 wyroku jest kara roku pozbawienia wolności, natomiast jeśli chodzi o wymiar kary łącznej orzeczonej wobec tych oskarżonych to karą właściwą i sprawiedliwą jest kara łączna roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Wreszcie za celowe i zasadne sąd odwoławczy uznał zastosowanie wobec **wszystkich oskarżonych** dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności, w wypadku oskarżonych Ł. C.i S. S. (1)kar łącznych na okres próby 2 lat.

Uwzględniając wcześniejsze rozważania i uwagi należało uznać, że zachodzi wobec wszystkich oskarżonych pozytywna i uzasadniona prognoza kryminologiczna co do tego, że pomimo warunkowego zawieszenia orzeczonych kar pozbawienia wolności będą przestrzegać porządku prawnego i nie popelnia ponownie przestępstwa

Tak ukształtowany wymiar kary jest adekwatny tak do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości czynów jakich się dopuścili. Kary te winny spełnić zarówno cele w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej, czyniąc też zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd odwoławczy zmieniając zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o karze uchylił punkt 7 i 8 wyroku dotyczący orzeczonych od oskarżonych Ł. C.i S. S.kwot pieniężnych na rzecz pokrzywdzonych policjantów M. B.i T. M..

Ani w sentencji wyroku, ani w uzasadnieniu sąd meriti nie wskazał podstawy prawnej podjętego w tym zakresie rozstrzygnięcia, co w sposób oczywisty nie pozwalało na merytoryczną kontrolę w tym zakresie.

Sąd miał przy tym na uwadze, że ww. policjanci nie domagali się orzeczenia na ich rzecz zadośćuczynienia.

Z tych wszystkich względów Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie orzeczenia o karze i w konsekwencji wysokości opłat orzekając jak w części dyspozytywnej, utrzymując zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.

O kosztach za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 636 kpk w zw. z art. 634 kpk.